

opusdei.org

Povolanie svätého Josemaríu Escrivá: „Pane, aby som videl!“

Chcel sa stať architektom...
všetko sa však vyvinulo úplne
ináč.

17.02.2022

Chcel byť architektom. Táto jeho voľba súvisela s jeho záujmom o umenie a humanitné vedy, ako aj s jeho talentom na matematiku a kreslenie. V tých časoch žiaci, ktorí dosahovali najlepšie známky – podľa

terminológii tých čias „výborný s vyznamenaním“ –, sedávali v prvých laviciach a museli odpovedať na otázky učiteľa, na ktoré menej pripravení žiaci nevedeli odpovedať. V štvrtom a piatom ročníku strednej školy Josemaría sedával v prvej lavici na troch predmetoch: algebre, trigonometrii a literatúre.

Jeho rodičia boli spokojní s povolaním, ktoré si zvolil, hoci don José si ho niekedy jemne doberal hovoriac, že z jeho syna bude iba „promovaný murár“.

Ako všetky matky aj doña Dolores dávala veľký pozor na priateľstvá dospelujúceho syna a dala mu jednu radu, ktorú mu otec mnohokrát pobavene opakoval. Keď s ním hovorila o voľbe budúcej manželky – keďže nič nenaznačovalo, že by sa nemal raz oženiť –, vravela: „Ani očarujúco krásna, ani odstrašujúco škaredá.“

Všetko sa však vyvinulo úplne ináč... Mladý Josemaría začínal tušiť Lásku – vždy používal tento výraz – v príhodnom okamihu. Koncom decembra 1917 a na začiatku januára 1918 postihli oblasť Logroño silné snehové búrky. Podľa záznamov miestnych novín La Rioja (v päťdesiatych rokoch ich nahradili noviny La Nueva Rioja) trvalo toto intenzívne sneženie celý mesiac. Niekoľko ľudí zomrelo na následky chladu, teploty klesli na šestnásť až sedemnásť stupňov pod nulou. Doprava bola úplne paralyzovaná.

V jedno ráno Josemaría uvidel v snehu stopy bosých nôh. Boli to stopy karmelitána. Jeho duše sa okamžite zmocnil taký vnútorný nepokoj, že si položil otázku: „Ak iní prinášajú z lásky k Bohu a bližnému toľké obety, ja nie som schopný obetovať mu vôbec nič?“ Začal si s absolútnou istotou uvedomovať, že náš Pán od neho niečo žiada, a pretože nevedel

čo, začal sa na neho obracať s
prosbou slepého Bartimeja: *Domine,
ut videam!* (Pane, aby som videl!) a s
ďalšou podobnou prosbou: *Domine,
ut sit!* (Pane, nech sa stane!).

Podobne sa utiekal aj k Panne Márii
a prosil ju, aby sa uskutočnili plány,
ktoré Boh mal s jeho životom:

Domina, ut videam!, Domina, ut sit!
(Pani moja, aby som videl! Pani moja,
nech sa stane!)

Zintenzívnil svoj duchovný život a
svoju modlitbu, začal každý deň
chodiť na svätú omšu a sväté
prijímanie. Výsledkom tohto jeho
odovzdania sa bola intuícia, že ak sa
stane kňazom, bude lepšie
pripravený na to, aby pochopil, čo
Pán od neho žiada. Preto sa rozhodol,
že vstúpi do seminára v meste
Logroño ako externý študent. Jeho
rodičia proti tomu nič nenamietali,
hoci toto jeho rozhodnutie radikálne
ovplyvnilo ich rodinné plány. Don
José Escrivá priviedol svojho syna k

donovi Antolínovi Oñatemu, opátovi kolegiálneho kostola v meste Logroño, aby sa s ním porozprával. Don Oñate bol skutočne svätý kňaz a tešil sa veľkej dôvere. On povzbudil mladého Josemaríu v jeho povolání.

(Úryvok z knihy: Álvaro del Portillo, Rozhovor o zakladateľovi Opus Dei, kapitola 4)

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/povolanie-svateho-
josemariu-escriva-pane-aby-som-videl/](https://opusdei.org/sk-sk/article/povolanie-svateho-josemariu-escriva-pane-aby-som-videl/)
(30.03.2026)